

[Niels Andersen.]

oplevede omkring nytårsskiftet, at der indførtes fri konvertibilitet mellem OEEC-landene, således at man kunne omveksle de forskellige mønter frit. Samtidig blev det indført, at man for den hjemlige krone, for Danmarks vedkommende, kunne regulere kursen over for de forskellige mønter med $\frac{3}{4}$ pct. op og ned. Ville der være noget i vejen for, at man udvidede denne procent til 10? Ville det ikke give en noget bedre tilpasning, således at omkostningsniveauet blev holdt nede? Har vi ikke i Danmark lov til at føre den valutakurspolitik, vi ønsker? Er vi bundet af internationale aftaler? Hvis vi ikke er det, ville jeg anse det for en heldig foranstaltning, at vi udvidede disse $\frac{3}{4}$ pct. til 10 pct.

Endelig kommer vi til det fundamentale spørgsmål vedrørende vort omkostningsniveaus højde, vedrørende det, jeg vil betegne som spekulationsglidning. Her finder den egentlige forhøjelse af omkostningsniveauet sted. Vi oplever i denne tid, at der sker stigninger i grundpriserne, som vi aldrig før har set. Vi læste for nylig en statistik, som viste, at i en enkelt kommune var grundpriserne siden sidste vurdering steget med 118 pct. Vi læste i Aarhus Stiftstidende for nogen tid siden, at den byggegrund, der sidste år kostede 6 000 kr., i år kostede 12 000 kr. Sådan kan man hver eneste dag konstatere, at prisen bare for at være, bare for at have en erhvervs muligheds plads stiger ganske kolossalt. Der er noget helt urimeligt i, at hvert eneste barn, der i dag fødes, i virkeligheden fødes til en kolossal rentebyrde, fordi prisen på den plads i samfundet, det nødvendigvis skal have at leve på, hver dag stiger ikke som følge af nogen enkelt mands forudseenhed eller dygtighed, men alene som følge af, at samfundet udvikler sig. Det, at vi arbejder sammen i et samfund, betyder, at hvert barn, der fødes, fødes med en rentebyrde, som hviler på det hele livet igennem. Det er fundamentalt for omkostningsniveauet, og hvis vi skal holde om-

kostningsniveauet i ave, er det absolut nødvendigt, at vi sætter kraftigt ind på dette område.

Det ærede medlem hr. Poul Møller kom med den filosofi, at grundbeskatningen øger grundpriserne. Jeg må spørge det ærede medlem: er det ikke netop god konservativ politik, at man ønsker at begunstige kapitalen? Er det ikke netop sådan, at konservativ politik er udtryk for, at man ønsker først og fremmest at tage hensyn til de mennesker, der anbringer penge enten i jord eller andet? Hvis det er sådan, må konklusionen af de betragtninger, som det ærede medlem hr. Poul Møller fremførte, være, at vi skal have en øget grundskat, for det vil være ensbetydende med, at grundene stiger. Selvfølgelig er denne konklusion forkert. Det er jo helt sikkert, at hvis man i dag ophæver ejendomsbeskatningen, således som oppositionspartierne nu foreslår, med 100 mill. kr. for statskassens vedkommende, vil disse penge blive kapitaliseret, og en øget rentebyrde vil komme til at hvile på de fremtidige generationer. (Poul Møller: Men en mindre skattebyrde!). Ja men en øget rentebyrde og den er lige så tung som en skattebyrde.

Her kommer vi til noget meget fundamentalt i retsforbundets opfattelse. Vi slår fast og har slået fast gennem hele vort virke, at grundpriserne stiger som følge af samfundets vækst og udvikling. Det er ikke resultatet af en enkelt mands arbejde, og det er helt naturligt, at resultatet af den fælles indsats, renten af den fælles skabte værdi, må ind i vor fælles kasse til erstatning for skatten. Det vil være helt naturligt, og det vil være retfærdigt — hvad skattesystemet aldrig bliver. Det er i øvrigt en af venstres mindre gode fortjenester, at det i 1903 gav os et indkomstskattesystem, som betyder, at nu skal statskassen aldrig fattes penge, nu kan man bare dyanke det over på borgernes indkomst. Så er det endda så paradoksalt, at i dag kommer venstre selv og angriber det